

*Δυο μητέρες νομίζουν
πως είναι μόνες στον κόσμο*

*Ο γιος της σκοτώθηκε πριν έξι μήνες.
Τώρα κάθε πρωί που ανοίγει την πόρτα της,
είναι ένα πένθος. Νομίζεις πως βλέπεις,
έξω από χρόνο και χώρο: το πένθος.*

- 5 Το βράδυ, το ίδιο:
Σπρώχνει την πόρτα
σα να σωριάζεται. Μπαίνει τρεκλίζοντας,
ανάβει το φως. Η μαύρη της μπόλια
είναι λυμένη. Οι άκρες της κρέμονται*
- 10 ως κάτου στο πάτωμα. Στον τοίχο, αντικρύ της
η εικόνα ταράζεται. Η Παναγία τη βλέπει,
τρέμουν τα χέρια της, θα της φύγει θαρρείς,
θα της πέσει το βρέφος της.*
- Τα χείλη της σφίγγονται, η κόκκινη
15 μαντίλα της παίζει. Θέλει να την
βοηθήσει, αλλά — το σπίτι είναι έρημο.
Δεν έχει σε ποιον ν' αφήσει σ' αυτόν
τον κόσμο για μια στιγμή το παιδί της.*